

[Inger Gautier Schmit.]

Klassepolitik i Lighed med den, som man fra Arbejderpartiets Side med saa stort Held har ført gennem en Aarrække. Jeg beklager denne Udvikling, ikke for Venstres Skyld, men jeg beklager den for Landbrugets Skyld; thi da Landbruget stadig rummer færre og færre Procent af Befolkningstallet inden for sine Rækker, idet der for hvert Aar foregaar en Forskydning fra Land til By, saaledes at Bybefolkningen stadig bliver stærkere paa Landbefolkningens Bekostning, vil det være af vital Interesse for Landbruget, hvis det vil have sine berettigede Krav honoreret, at finde den fornødne Tilslutning, Forstaaelse og Sympati hos Byerhvervene, hos andre Dele af Befolkningen end det rene Landbrug. Derfor er det min Opfattelse, at jo mere klassepræget man fra Landbrugets Side optræder gennem sine Talsmænd her paa Rigsdagen, desto vanskeligere vil det med Tiden være at faa den naturlige Tilslutning, som Landbrugets Krav burde møde i den øvrige Del af Befolkningen. Dette har Venstre en stærk Forstaaelse af, og vi har, fordi vi er et Folkeparti og ikke et Klasseparti, netop søgt at tale for Landbrugets berettigede Krav saaledes, at vi kunde vente Forstaaelse og Tilslutning hertil ogsaa fra andre Erhvervs Side. At dette ikke fuldt ud lykkedes ved sidste Valg, skal jeg villigt erkende, men det behøver aldeles ikke at være Udtryk for en forfejlet Politik fra Venstres Side. Jeg har den Opfattelse, at det nu, da Linierne vil blive klarere, fordi det rent klasseprægede Landbrug har faaet sine egne Talsmænd, i store Kredse af Befolkningen vil blive klart, at den samlende folkelige Politik, som Venstre ønsker at føre, baade tagende Hensyn til Landbefolkningens Interesser og Krav og til Bybefolkningens og Byerhvervenes Krav, er en sund Politik, fordi den tager Sigte paa det fælles Vel.

Men selv om Regeringen paa forskellig Maade har syntes at mangle Forstaaelse for at tilvejebringe en ligelig og retfærdig Fordeling af Landets økonomiske Goder, saa er der dog et Omraade, hvor man — jeg kunde sige af rent egoistiske Grunde — som Socialdemokrater burde søge at frembringe en Ændring i Udviklingen. Jeg tænker her paa den fortsatte Vandring fra Land til By, som bestandig finder Sted, bestandig stiger, for hver Maaned, kan man næsten sige, og som nu giver sig Udtryk deri, at Landbruget mangler den fornødne Arbejdskraft, og at Arbejdsløsheden i Byerne stiger. Og hvis dette bliver ved, vil det jo i det lange Løb uvægerligt

medføre, at Ekstensiteten i Landbrugsdriften maa blive ringere, og at vor Eksport derved vil blive formindsket. Naar vi nu, inden Vinteren overhovedet har sat ind, ser, at der er omtrent 100 000 arbejdsløse, saa synes jeg, at dette er et uhyggeligt Udtryk for, at der maa være noget i Regeringens Erhvervs politik, som ikke er rigtigt, idet den ikke har formaaet at skaffe en større Beskæftigelse ad naturlig Vej her i Landet. Og jeg maa udtale det Ønske, naar nu Socialreformen kommer til Revision, at der paa dette Omraade maa ske en Ændring, saaledes at vi dog kan se nogen Reduktion i de arbejdsløses Tal, nogen Standsning i Strømmen fra Land til By.

Den tidligere højtærede Socialminister har jo trukket sig tilbage fra Administrationen af Socialreformen, netop som vi stod over for at skulle foretage enkelte Ændringer i denne. Man siger jo om en Læge, at han aldrig holder af at operere sit eget Barn, men altid tilkalder en anden Læge til det; det forstaaer jeg egentlig meget godt, og det er vel noget af det samme, som har bidraget til, at den tidligere højtærede Socialminister har trukket sig tilbage, inden man gik til dette for ham selvfølgelig særdeles pinlige at skulle røre ved den Socialreform, som han har bygget op med saa stor Kærlighed og Omhu, og i hvilken Bygning han jo mente, at der ikke maatte røres en eneste Sten. Det vil selvfølgelig blive lettere for den nye højtærede Socialminister at gaa til dette Værk. Derfor kan jeg paa en Maade hilsne ham med Glæde, idet man over for den nuværende højtærede Socialminister ikke staar med den — hvad skal jeg sige — Veneration som over for den tidligere Socialminister, der som Fader til Værket jo selvfølgelig var ganske overordentlig uvillig til at ændre noget paa sin Socialreform. Jeg haaber, at den nye Socialminister med det praktiske Blik, han har for hele dette Spørgsmaal ud fra sit kommunale Kendskab som praktisk Kommunalmand, maa vise sig at være villig til at foretage disse højst paakrævede Reformere med Hensyn til hele Arbejdsløshedsspørgsmaalet.

Thi det er ikke alene Venstre, der ønsker dette Forhold ændret, og det er ikke Udtryk for Uvilje over for de arbejdsløse, men jeg har Gang paa Gang dybt inde i socialdemokratiske Kommunalmands Rækker mødt denne Udtalelse: Vi maa jo have ændret noget ved den Socialreform. Der maa altsaa være nogle Linier, der absolut ikke er, som de bør være, netop paa dette